

ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗ ΤΙ

ΡΟΜΠΕΡΤ
ΒΑΝ ΓΚΟΥΛΙΚ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ
ΦΟΝΟΙ
ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

判
斷
迪

*Μια κινεζική
αστυνομική ιστορία*

ΧΑΝ-ΓΙΟΥΑΝ, 666 μ.Χ.

Μετάφραση:
Χριστιάννα Σαραρά

*Με δώδεκα εικόνες
σχεδιασμένες
από τον συγγραφέα
με την κινεζική τεχνοτροπία*

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ



ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΕΝΑΣ ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΣ ΑΕΙΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΝΕΙ ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ· Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΤΙ ΠΑΡΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΣΕ ΕΝΑ ΚΑΡΑΒΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

*Μόνο ο Ουρανός που έγραψε τον πάπυρο της ζωής
Ξέρει πού είναι η αρχή και πού το τέλος –
Αν υπάρχει τέλος. Για μας τους θνητούς το γράμμα είναι αδιάβαστο
Δεν ξέρουμε καν πώς τρέχει η γραφή.*

*Σαν όμως ο δικαστής κάθεται στην πορφυρή του έδρα
Αυτός φέρει τη δύναμη του Ουρανού πάνω σε θάνατο και ζωή –
Όχι όμως τη γνώση του. Είθε να έχει –κι αυτός κι εμείς– τη σύνεση
Να μην κρίνει τους άλλους, γιατί όλοι μας θα κριθούμε.*

Κανείς, είμαι σίγουρος, δεν θα αποκαλέσει αμελητέα επίδοση είκοσι χρόνια θητείας στην υπηρεσία του ένδοξου Αυτοκράτορά μας Μινγκ. Ο μακαρίτης ο πατέρας μου υπηρέτησε βέβαια πενήντα χρόνια, και όταν πέθανε, ως Σύμβουλος του Κράτους, είχε μόλις γιορτάσει τα εβδομηκοστά του γενέθλια. Εγώ θα κλείσω τα σαράντα σε τρεις μέρες – και μακάρι ο Ουρανός να με αξιώσει να μη ζήσω μέχρι τέτοια ηλικία.

Στις όλο και σπανιότερες πια στιγμές που το βασανισμένο μου μυαλό είναι καθαρό, αφήνω τις σκέψεις μου να γυρίσουν πίσω στα χρόνια που έβρασαν, τη μόνη διέξοδο που μου έχει απομείνει. Πριν από τέσσερα χρόνια μού ανέθεσαν το πόστο του Ανακριτή του Μητροπολιτικού Δικαστηρίου, μια ιδιαίτερα τιμητική προαγωγή για έναν αξιωματούχο μόλις τριάντα πέντε χρόνων. Όλοι έβλεπαν ένα λαμπρό μέλλον να ανοίγεται μπροστά μου. Πόσο περήφανος ένιωθα γι' αυτή την όμορφη έπαυλη που μου παραχώρησαν και πόσο μου άρεσε να σεργιανίζω στον όμορφο κήπο χέρι χέρι με την κόρη μου! Πόσο μικρή ήταν τότε, παιδί μόλις δεκατεσσάρων ετών, κι όμως ήξερε όλες τις επίσημες ονομασίες των λουλουδιών που της έδειχνα. Τέσσερα χρόνια – μα πόσο μακρινά φαντάζουν σήμερα. Σαν αναμνήσεις μιας προηγούμενης ζωής.

Τώρα εσύ, απειλητική σκιά, έρχεσαι ξανά και με κυκλώνεις, ο τρόμος με συνθλίβει και πρέπει να σε υπακούσω. Γιατί μου προσάπτεις ακόμα κι αυτή τη μικρή ανάπαυλα; Δεν έκανα ό,τι με πρόσταξες να κάνω; Τον προηγούμενο μήνα, μόλις επέστρεψα από αυτή την απόκοσμη πόλη του Χαν-γιουάν με τη ζοφερή λίμνη, δεν όρισα αμέσως μια ευοίωνη ημερομηνία για τον γάμο της κόρης μου; Το κορίτσι παντρεύτηκε την προηγούμενη εβδομάδα. Τι άλλο θέλεις τώρα; Οι αισθήσεις μου έχουν μουδιάσει από τον αβάσταχτο πόνο, δεν σε ακούω καλά. Λες ότι... ότι η κόρη μου πρέπει να μάθει την αλήθεια; Παντοδύναμε Ουρανέ, δείξε λίγο έλεος! Κάτι τέτοιο θα της τσάκιζε την καρδιά, θα την κατέστρεφε... Όχι, μη μου κάνεις κακό, σε παρακαλώ, θα κάνω ό,τι μου πεις, μόνο μη μου κάνεις κακό... Ναι, θα γράψω.

Θα γράψω, όπως γράφω κάθε ξάγρυπνη νύχτα, μ' εσένα, ανελέητε εκτελεστή, να στέκεσαι από πάνω μου. Οι άλλοι δεν μπορούν να σε δουν, έτσι λες. Όταν όμως κάποιον τον έχει αγγίξει ο θάνατος, οι άλλοι βλέπουν πάνω του το ανεξίτηλο σημάδι του. Κάθε φορά που συναντώ κάποια από τις γυναίκες ή τις παλλακίδες μου στους ερημωμένους πια διαδρόμους, εκείνη αποστρέφει αμέσως το πρόσωπό της. Όταν είμαι στο γραφείο μου και σηκώνω τα μάτια μου από τα έγγραφα, πιάνω συχνά τους υπαλλήλους μου να έχουν το βλέμμα καρφωμένο πάνω μου. Κι ενώ ξανασκύβουν βιαστικά στα χαρτιά τους, εγώ καταλαβαίνω ότι στα κρυφά σφίγγουν τα φυλαχτά που έχουν αρχίσει να φορούν πρόσφατα στο στήθος τους. Πρέπει να αισθάνονται ότι μετά την επιστροφή μου από το Χαν-γιουάν δεν είμαι απλώς πολύ άρρωστος. Τον άρρωστο άνθρωπο τον λυπούνται, τον δαιμονισμένο τον αποφεύγουν.

Δεν καταλαβαίνουν. Το μόνο που νιώθουν για μένα είναι οίκτος. Όπως οικτίζει κανείς έναν άνθρωπο καταδικασμένο στην απάνθρωπη τιμωρία να επιβάλλει στον εαυτό του, με τα ίδια του τα χέρια, την τιμωρία του αργού θανάτου, αναγκασμένος από τον εκτελεστή να κόβει κομμάτι κομμάτι την ίδια του τη σάρκα. Κάθε επιστολή που έγραφα, κάθε κωδικοποιημένο μήνυμα που έστειλα αυτές τις τελευταίες μέρες έσκιζε κι ένα κομμάτι από τη ζωντανή μου σάρκα. Έτσι, τα νήματα του δαιμόνιου ιστού που τόσο υπομονετικά εξύφανα σε όλη την Αυτοκρατορία κόπηκαν ένα προς ένα. Κάθε κομμένο νήμα είναι και μια θρυμματισμένη ελπίδα, μια ματαιωμένη ψευδαίσθηση, ένα χαμένο όνειρο. Τώρα όλα τα ίχνη έχουν σβηστεί, κανείς δεν θα μά-

θαι ποτέ τίποτα. Πιστεύω μάλιστα πως η *Αυτοκρατορική Εφημερίδα* θα δημοσιεύσει κάποια νεκρολογία προς τιμήν μου, θρηνώντας έναν πολλά υποσχόμενο αξιωματούχο που κάποια επίμονη ασθένεια τον οδήγησε πρόωρα στον θάνατο. Επίμονη, πράγματι, τόσο επίμονη, που δεν έχει απομείνει τίποτα πια πάνω μου πέρα από αυτό το καταματωμένο κουφάρι.

Αυτή είναι η στιγμή που ο εκτελεστής βυθίζει ανελέητα το μαχαίρι του στη βασανισμένη καρδιά του εγκληματία και του δίνει το τελειωτικό χτύπημα. Γιατί λοιπόν εσύ, δαιμονική σκιά, θέλεις να παρατείνεις την αγωνία μου, εσύ που έχεις δώσει στον εαυτό σου όνομα λουλουδιού; Γιατί θέλεις να σκίσεις κομμάτι κομμάτι την καρδιά μου αναγκάζοντάς με να σκοτώσω την ψυχή της δύστυχης κόρης μου; Δεν έκανε ποτέ της κακό σε κανέναν, δεν ήξερε τίποτα... Ναι, σε ακούω, σατανική γυναίκα, λες ότι πρέπει να συνεχίσω να γράφω, να γράψω τα πάντα, ώστε η κόρη μου να μάθει. Να της πω γιατί ο Ουρανός μου αρνήθηκε ένα γρήγορο, εθελούσιο τέλος και με καταδίκασε σε έναν αργό, μαρτυρικό θάνατο στα βάνουσα χέρια σου. Και όλα αυτά, αφού πρώτα μου επέτρεψε να διακρίνω φευγαλέα αυτό... αυτό που θα μπορούσε να γίνει.

Ναι, η κόρη μου θα μάθει. Για το πώς σε γνώρισα στην όχθη της λίμνης, για την παλιά ιστορία που μου είπες, για όλα. Αλλά ξέρω πολύ καλά ότι, αν υπάρχει ακόμη Ουρανός πάνω από τα κεφάλια μας, η κόρη μου θα με συγχωρέσει, τον προδότη και τον φονιά θα τον συγχωρέσει, είμαι σίγουρος, εσένα όμως όχι! Εσένα όχι, επειδή είσαι μόνο μίσος, η ενσάρκωση του μίσους, και θα πεθάνεις μαζί μου, θα

χαθείς για πάντα. Όχι, μην τραβάς το χέρι μου τώρα, είπες «Γράψε» και θα γράψω. Είθε ο Ουρανός να δείξει έλεος και σ' εμένα και... ναι, και σ' εσένα. Γιατί τώρα –πολύ αργά πια– έχω καταλάβει ποια είσαι και ξέρω ότι δεν έρχεσαι ποτέ απρόσκλητη. Στοιχειώνεις και βασανίζεις μέχρι την έσχατη ώρα μόνο αυτούς που σε αφυπνίζουν με τις δικές τους καταχθόνιες πράξεις.

Ιδού, λοιπόν, τι συνέβη.

Η Αυλή με είχε στείλει στο Χαν-γιουάν να ερευνήσω μια περίπλοκη υπόθεση κατάχρησης κρατικών πόρων, στην οποία υπήρχαν οι υποψίες πως ήταν αναμειγμένες και οι τοπικές Αρχές. Θα θυμάσαι πως η άνοιξη είχε έρθει νωρίς εκείνη τη χρονιά. Μια αίσθηση προσδοκίας παλλόταν στη γλυκιά ατμόσφαιρα, για μια στιγμή, πάνω στον ενθουσιασμό μου, σκέφτηκα μέχρι να πάρω μαζί μου και την κόρη μου σε αυτό το ταξίδι στο Χαν-γιουάν. Αλλά η έξαψη καταλάγιασε, και στη θέση της πήρα μαζί μου τη Χρυσάνθεμον, τη μικρότερη παλλακίδα μου. Ήλιτζα έτσι να βρει λίγη γαλήνη η βασανισμένη μου ψυχή, γιατί η Χρυσάνθεμον μου ήταν πολύ αγαπητή – μέχρι τότε. Όταν όμως έφτασα στο Χαν-γιουάν διαπίστωσα ότι η προσδοκία αυτή ήταν μια κούφια ελπίδα. Εκείνη που είχα αφήσει πίσω μου ήταν μαζί μου περισσότερο από ποτέ, η εικόνα της στεκόταν ανάμεσά μας. Δεν μπορούσα ούτε να αγγίξω το φτωχό, λεπτό χεράκι της Χρυσάνθεμον.

Αφοσιώθηκα λοιπόν ολοκληρωτικά στην υπόθεση, προσπαθώντας να ξεχάσω. Μέσα σε μια εβδομάδα την είχα επιλύσει, ο ένοχος αποδείχτηκε πως ήταν ένας υπάλληλος από την πρωτεύουσα, ο οποίος και ομολόγησε. Το

τελευταίο μου βράδυ στο Χαν-γιουάν οι τοπικές Αρχές παρέθεσαν ένα λαμπρό αποχαιρετιστήριο δείπνο προς τιμήν μου, στη Συνοικία των Ιτιών, σε αυτή την παλιά, περιβόητη συνοικία που στεγάζει χορεύτριες και εταιρές. Εξέφρασαν με κάθε τρόπο τον θαυμασμό και την ευγνωμοσύνη τους για την ταχεία επίλυση αυτής της εξοργιστικής υπόθεσης. Είπαν ότι το μόνο που τους στενοχωρούσε ήταν που δεν μπόρεσαν να φέρουν την Ανθισμένη Αμυγδαλιά να χορέψει για μένα. Ήταν η ομορφότερη και πιο ταλαντούχα χορεύτρια της συνοικίας, και είχε πάρει το όνομά της από μια διάσημη καλλονή του παρελθόντος. Δυστυχώς η κοπέλα είχε εξαφανιστεί ανεξήγητα το ίδιο πρωί. Αν μπορούσα να παρατείνω για μερικές μέρες τη διαμονή μου στο Χαν-γιουάν, πρόσθεσαν κάπως διστακτικά, θα εξιχνίαζα σίγουρα κι αυτό το μυστήριο! Τα κολακευτικά τους λόγια με χαροποίησαν, ήπια περισσότερο κρασί απ' ό,τι συνήθως, και όταν αργά το βράδυ γύρισα στον πολυτελή ξενώνα που μου είχαν παραχωρήσει, ένιωσα τον ενθουσιασμό να φουσκώνει μέσα μου. Όλα θα πήγαιναν καλά, σκέφτηκα, η κατάρα θα λυνόταν!

Η Χρυσάνθεμον με περίμενε, φορούσε ένα χυτό φόρεμα στο χρώμα του ροδάκινου που αναδείκνυε υπέροχα τη νεανική της σιλουέτα. Με κοίταζε με τα όμορφα μάτια της και ήμουν έτοιμος να την κλείσω στην αγκαλιά μου. Τότε, ξαφνικά, εμφανίστηκε μπροστά μου η άλλη, η απαγορευμένη, και δεν μπόρεσα.

Ένα δυνατό ρίγος διαπέρασε το κορμί μου. Ψελλίζοντας κι εγώ δεν ξέρω ποια δικαιολογία έτρεξα έξω στον κήπο. Ένιωθα να πνίγομαι, ήθελα αέρα. Αλλά και στον κήπο η

ατμόσφαιρα ήταν ζεστή και πνιγηρή, έπρεπε να τρέξω πιο μακριά, προς την κατεύθυνση της λίμνης. Ακροπατώντας, πέρασα μπροστά από τον μισοκοιμισμένο θυρωρό και βγήκα στον έρημο δρόμο. Μόλις έφτασα στη λίμνη, στάθηκα στην όχθη κι έμεινα πολλή ώρα με τα μάτια καρφωμένα στα ασάλευτα νερά· μια βαθιά απελπισία κατέκλυζε την καρδιά μου. Τι μου επιφύλασσε λοιπόν το δεξιότεχνικά στημένο σχέδιό μου; Ποιος είναι αυτός που μπορεί να κυβερνά τους ανθρώπους χωρίς να είναι ο ίδιος άνθρωπος; Στο τέλος κατάλαβα πως υπήρχε μία μόνο λύση.

Μόλις πήρα αυτή την απόφαση, ένιωσα να γαληνεύω. Χαλάρωσα τη ζώνη του πορφυρού μου χιτώνα και έσπρωξα το ψηλό μαύρο καπέλο από το ιδρωμένο μέτωπό μου. Άρχισα να περπατώ ανέμελα στην όχθη της λίμνης, γυρεύοντας το κατάλληλο μέρος. Νομίζω μάλιστα πως σιγοτραγουδούσα κι έναν σκοπό. Δεν είναι άραγε αυτή η καλύτερη ώρα να αφήνει κανείς τη μεγαλόπρεπη αίθουσα, όταν τα κόκκινα κεριά είναι ακόμη αναμμένα και το κρασί ζεστό στα χρυσά κύπελλα; Απολάμβανα την όμορφη φύση, αριστερά μου οι αμυγδαλιές φορτωμένες με τα λευκά τους άνθη, που το άρωμά τους κρεμόταν βαριά στη ζεστή ανοιξιάτικη ατμόσφαιρα. Και δεξιά μου η ασημένια έκταση της φεγγαρόλουστης λίμνης.

Την είδα όταν έστριψα σε μια καμπύλη του φιδωτού δρόμου.

Στεκόταν στην όχθη, πολύ κοντά στο νερό, φορούσε ένα άσπρο μεταξωτό φόρεμα με πράσινη ζώνη και ένα λευκό νούφαρο στα μαλλιά. Καθώς γύρισε και με κοίταξε, το σεληνόφως έλαμψε πάνω στο όμορφο πρόσωπό της. Τότε

κατάλαβα ότι αυτή ήταν η γυναίκα που θα έλυne τα άθλια μάγια, η γυναίκα που προόριζε για μένα ο Ουρανός.

Κι εκείνη το ήξερε, γιατί όταν πλησίασα προς το μέρος της δεν ανταλλάξαμε κανέναν από τους τυπικούς χαιρετισμούς ανθρώπων που συναντιούνται για πρώτη φορά. Εκείνη είπε μόνο:

«Οι αμυγδαλιές άνθισαν πολύ νωρίς φέτος την άνοιξη».

Κι εγώ απάντησα:

«Οι απροσδόκητες χαρές είναι πάντα οι ομορφότερες!».

«Είναι πάντα;» ρώτησε με ένα περιπαιχτικό χαμόγελο. «Έλα, θα σου δείξω πού καθόμουν μόλις τώρα».

Προχώρησε ανάμεσα στα δέντρα κι εγώ την ακολούθησα σε ένα μικρό ξέφωτο λίγο έξω από τον δρόμο. Καθίσαμε δίπλα δίπλα σε ένα μικρό ύψωμα ανάμεσα στο ψηλό γρασίδι. Τα κλαδιά από τις αμυγδαλιές, φορτωμένα με τους λευκούς ανθούς τους, κρέμονταν από πάνω μας σαν θόλος.

«Τι παράξενο!» είπα γεμάτος χαρά καθώς έπαιρνα το μικρό κρύο χέρι της στο δικό μου. «Σαν να είμαστε σε άλλο κόσμο!»

Εκείνη χαμογέλασε και μου έριξε ένα πλάγιο βλέμμα. Τύλιξα το χέρι μου γύρω από τη μέση της και ακούμπησα το στόμα μου στα υγρά κόκκινα χείλη της.

Κι εκείνη έδιωξε από πάνω μου τα μάγια που με είχαν σακατέψει. Η αγκαλιά της με γιάτρεψε, το φλογερό μας πάθος καυτηρίασε την ανοιχτή πληγή στην καρδιά μου. Ο ενθουσιασμός ξαναφούσκωσε μέσα μου και πίστεψα πως όλα θα πάνε καλά.

Καθώς χάιδευα απαλά με το δάχτυλό μου τις σκιές που διέγραφαν τα κλαδιά στο όμορφο κορμί της, λευκό

και απαλό σαν αψεγάδιαστος νεφρίτης, βρέθηκα ξαφνικά να της μιλώ για τα μάγια που είχε διώξει από πάνω μου. Εκείνη απομάκρυνε ανέμελα τα άνθη που είχαν πέσει στο τέλειο στήθος της. Ανακάθισε και είπε αργά:

«Κάποτε, πριν από πολύ καιρό, άκουσα ξανά κάτι παρόμοιο». Και αφού δίστασε για λίγο, πρόσθεσε: «Πες μου, δικαστής δεν είσαι;».

Της έδειξα το καπέλο μου που ήταν κρεμασμένο σε ένα χαμηλό κλαδί, με το φως του φεγγαριού να γυαλίζει πάνω στα χρυσά διακριτικά του βαθμού μου. Της απάντησα με ένα άτονο χαμόγελο:

«Κάτι περισσότερο. Είμαι Δικαστικός Ανακριτής!».

Κούνησε ήρεμα το κεφάλι και ξάπλωσε πάλι στο γρασίδι διπλώνοντας τα χέρια της πίσω από το καλοσχηματισμένο της κεφάλι.

«Αυτή την παλιά ιστορία» είπε σκεφτικά «θα σε ενδιαφέρει σίγουρα να την ακούσεις. Αφορά έναν δαιμόνιο δικαστή που υπηρέτησε ως επίτροπος εδώ στο Χαν-γιουάν, πολλούς αιώνες πριν. Εκείνη την εποχή...».

Δεν ξέρω πόση ώρα άκουγα την απαλή, μαγευτική φωνή της. Όταν όμως σταμάτησε, ένας παγερός τρόμος έσφιγγε την καρδιά μου. Σηκώθηκα απότομα, φόρεσα τον χιτώνα μου και έδεσα τη μακριά ζώνη γύρω από τη μέση μου. Βάζοντας το καπέλο στο κεφάλι μου, της είπα αγριεμένα:

«Δεν χρειάζεται να προσπαθείς να με ξεγελάσεις με αυτή την ευφάνταστη ιστορία. Λέγε λοιπόν, γυναίκα, πώς έμαθες το μυστικό μου;».

Αλλά εκείνη μόνο με κοίταξε, με ένα προκλητικό χαμόγελο να τρεμοπαίζει στο ελκυστικό της στόμα.

Η θεσπέσια χάρη της έδιωξε μακριά τον θυμό μου. Γονάτισα δίπλα της και είπα γεμάτος ελπίδα:

«Δεν με νοιάζει πώς το έμαθες! Δεν με ενδιαφέρει ποια είσαι ή ποια ήσουν. Η δική μου ιστορία θα είναι διαφορετική· γιατί το δικό μου σχέδιο είναι πολύ καλοστημένο! Σου ορκίζομαι ότι εσύ, και μόνο εσύ, θα είσαι η βασίλισσά μου!». Την κοίταξα τρυφερά, σήκωσα το φόρεμά της από το έδαφος και πρόσθεσα: «Σήκωσε αεράκι, θα κρυώσεις!».

Εκείνη κούνησε αργά το κεφάλι της. Εγώ όμως σηκώθηκα και σκέπασα το γυμνό της κορμί με το μεταξωτό φόρεμα. Ξαφνικά δυνατές φωνές ακούστηκαν να πλησιάζουν.

Καμιά δεκαριά άντρες εμφανίστηκαν στο ξέφωτο. Σάστισα. Προχώρησα και στάθηκα με την πλάτη μπροστά στη γυναίκα που ήταν ξαπλωμένη στο γρασίδι. Ο ηλικιωμένος άντρας, τον οποίο δεν άργησα να αναγνωρίσω –ήταν ο επίτροπος του Χαν-γιουάν–, έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στο γυναικείο σώμα πίσω μου. Έπειτα έκανε μια βαθιά υπόκλιση και είπε με φωνή γεμάτη θαυμασμό:

«Ωστε τη βρήκατε, κύριε! Σήμερα το βράδυ ερευνήσαμε το δωμάτιό της στη Συνοικία των Ιτιών· βρήκαμε το μήνυμά της και ήρθαμε αμέσως στη λίμνη. Υπάρχει ένα ρεύμα που βγάζει απευθείας σε αυτόν τον ορμίσκο. Είναι πράγματι εκπληκτικό πώς καταφέρατε να τα ανακαλύψετε όλα αυτά πριν από μας! Αλλά δεν ήταν ανάγκη να μπειτε στον κόπο να τη μεταφέρετε από την όχθη μέχρι εδώ, κύριε!». Στράφηκε στους άντρες του και πρόσταξε: «Φέρτε το φορείο!».

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΦΟΝΟΙ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

判斷迪

666 μ.Χ. Ο Δικαστής Τι διορίζεται επίτροπος στη Χαν-γιουάν, μια μικρή πόλη χτισμένη στην όχθη μιας μυστηριώδους λίμνης. Τα νερά της λεγόταν ότι πήγάζαν από τον Κάτω Κόσμο και στον βυθό της κατοικούσαν παράξενα πλάσματα που άρπαζαν ανυποψίαστους ψαράδες και τους τραβούσαν στα ερεβώδη βάθη της. Κάθε νύχτα, τα περιβόητα «καράβια των λουλουδιών», αυτοί οι πολύχρωμα φωταγωγημένοι πλωτοί οίκοι ανοχής όπου θεοπέσιες εταιρές ψυχαγωγούσαν τους μαγεμένους καλεσμένους, έπλεαν στα ανοιχτά της λίμνης, με τα τραγούδια και τα γέλια να αντηχούν στα μαύρα νερά.

Σε αυτή την παράξενη πόλη, όπου η αισθησιακή απόλαυση συμπλέκεται με το σκοτεινό μυστήριο, ο Δικαστής Τι έρχεται αντιμέτωπος με τον αιφνίδιο θάνατο μιας νεαρής χορεύτριας. Αμέσως μόλις ξεκινά την έρευνα για την εξιχνίαση του εγκλήματος, η μυστηριώδης υπόθεση μιας ακόμα νεαρής κοπέλας που εντοπίζεται νεκρή την πρώτη νύχτα του γάμου της έρχεται στο δικαστήριο. Τα πράγματα θα πάρουν ανεξέλεγκτη τροπή όταν ο Δικαστής Τι θα βρεθεί μπλεγμένος στον δαιδαλώδη ιστό μιας καταθόνιας συνωμοσίας που εξυφαίνεται γύρω από την τρομερή σέκτα του Άσπρου Λωτού. Τρεις παράξενες υποθέσεις, τρεις γρίφοι που μόνο ο Δικαστής Τι με τη συλλογιστική του ικανότητα θα μπορέσει να λύσει.

